

Petdesetletnica presvit. cesarja.

Slovesni, pomenljivi dan 2. decembra! Avstrijski narodi zrejo k svojemu ljubljenu vladarju. Milijonov src ponižno prosi k Bogu, naj se spolnijo besede avstrijskega slavo-speva: »Bog obvari, Bog ohrani, nam cesarja, Avstrijo!« 50 let je v toku urnega časa minulo, odkar vodi z mogočno roko vladarsko žezlo Franc Jožef I. Kdo se ne bi veselil tega dneva? Kdo, ki uživa dobrote avstrijske države, ne bo z nepopisno radostjo častil svojemu presvitlemu vladarju? Da! Vedno ga ljubijo poštenci, pravi Avstrijani, a ob svečani priliki ne najdejo izraza svojim čutilom. Gromovito doni čez hribe in doline, od zlatih palač v ponosnih mestih do najubornejše kočice v planinskih zavičajih urnebesni klic: »Bog živi nam cesarja!« Z viharo mogočnostjo odmeva: »Bog živi nam cesarja!« Zadnji čas se je zdelo, da se tresejo temelji naše starodavne države. Ne, ne! Danes smo edini. »Viribus unitis« praznujemo cesarjev dan! V edinosti pa je moč. Upati torej smemo, da je ravno petdesetletnica cesarjeva Avstrijo pomladila. Cesar bil je že od nekdanj znamenje nerazrušljive celokupnosti; kot jubilat nam je ob enem zlata zora lepše, mirnejše prihodnosti. Zato, radujte se srca tembolj, in silnejše se razlegaj do neba prisrčen vzdih: »Bog živi nam cesarja!«

Mi Slovenci med častilci nismo zadnji. Ako bi kdo meril avstrijske narode po ljubezni do cesarja, v prvo vrsto mora potem postaviti naše dobro, zvesto, domoljubno ljudstvo. Drugi narodi so močnejši, bogatejši, številnejši, a cesarju vdan ni nobeden bolj, kakor smo mi! Zato, o cesar, od nikoder se 2. decembra ne glasi bolj vneto in bolj odkritosrčno navdušen pozdrav: »Bog živi nam cesarja!« kakor pa od večno zvestih Slovencev. Hrast se omaje in hrib, zvestoba Slovencev ne gane!

Slovenci so o petdesetletnici presvitlega cesarja slobodno ponosni. Zvesto so mu služili ves čas. V primeri so prelili več krvi za-nj, kakor kateri koli drugi narod. Pri njih je bistven del narodnega programa načelo: Vse za cesarja! To niso samo besede, to je dejstvo, sveta dolžnost za vsakega našega domoljuba. Za cesarja kri in imetje, življenje ali smrt, kakor je njegovo povelje! To je slovensko prepričanje! Tega ne podere v slovenskih srcih nobeden buren vihar!

Avstrijski narodi pa imajo tudi vsi dolžnost, 2. december posebno slovesno praznovati. Kajti vlada Franca Jožefa I. je

v avstrijski zgodovini velepomembna. Naša država je doživela v 50 letih marsikater osodepoln dogodek. Večkrat je bila Avstrija prisiljena, z orožjem braniti svoje nedvomljive pravice proti mnogobrojnim zunanjim sovražnikom. Avstrijsko orožje je bilo večinoma slabo zmagonosno. Boji v Italiji leta 1848. in 1849. spadajo med najlepša junaška dejanja naših vojsk. L. 1859. in 1866. so se borili naši vojaki z občudovanja vrednim pogumom, žal da s tem manjšim vspehom. A v vojskinem oziru nismo imeli sreče; tudi tam, kjer smo zmagali, nismo dobička želi. Vojske so nas stale ogromne svote in slednjič smo se zgubili več dežel. Vendar je rešena čast naše armade; na njo se država naslanja; z njeno pomočjo se Avstrija vzdržuje kot velesila prve vrste. Pod vlado Franca Jožefa si je naše vojaštvo priborilo toliko slovečih lavorik in je sedaj tako vzgledno in uzorno organizovano, da se sme primerjati z vsakim drugim v Evropi, na svetu sploh.

A mnogo pomenljivejša je vlada presvitlega cesarja, ako se ozremo na znotranji razvoj naše države. V tem pogledu se s Francom Jožefom ne more meriti nobeden avstrijski vladar. On nam je milostno podaril ustavo, to je: pravico, da se smejo ljudstva vdeleževati postavodajalstva in vladanja. S tem je svojim narodom podelil neizmerno veliko dobroto; ako bi se je hoteli modro, previdno in pošteno posluževati, bila bi jim lahko v velikanski hasek in blagor. Franc Jožef je poklical narodno ravnopravnost kot temeljno postavbo v Avstriji. S tem je osrečil posebno nas Slovane s pravico, po kateri smo v prejšnjih stoletjih zastoj hrepneli. Da bi se le tudi vedno vzvrševala!

Duševni napredek se je v zadnjih 50 letih nenadno povzdignil. Neštevilne, reči smemo, nastale so ljudske šole. Kjer se ni bilo pred nekimi desetletji o narodni odgoji, o obči prosveti nobenega sledu, tam prodira sedaj ljudska omika z brzimi vspehi. Pojdi po mestih, poglej v vasi in naj bodo še tako oddaljene in borne, naštel boš na tisoče ponosnih lepih stavb, ljudskih sol. In to je dobro, neobhodno potrebno. Današnji vek je vek narodne probujenosti; ljudstvo naj bo kolikor moči podučeno. Omika sama na sebi, v pravem pomenu, je ljudem le na korist, služiti mora v dušno in telesno korist.

Ali glejmo na obrt, na promet, na gospodarski razvoj. Pred 50 leti ne bi bil nikdo slutil, da bo v Avstriji tak napredek mogoč. Koliko železnic se je zidalo! Zvezane so najdaljše meje s sredino cele države med

seboj. Koliko železnic se še sedaj zida! Vse imajo namen, povzdigniti blagor avstrijskih narodov. Naš presvitli cesar je s celim srcem navdušen za vsestranski gospodarski razvitek. Zato skoraj ni razstave, pri kateri ne bi bil on na čelu. Pri vsakem večjem podjetju je on prva, odločilna moč, z besedo in dejanjem vpliva na vedno rastoči napredek.

Nad vse vzvišene pa so prelepe lastnosti in čednosti presvitlega cesarja. V zgodovini težko najdemo enakega. V čednostih je on jasen uzor vsakemu državljanu. Prislovno znana je njegova neizmerna radodarnost. Milijone je že žrtvoval za uboge sirote. Kjer koli je nesreča Avstrijo zadela s povodnji, s požarom, ali s potresom, je bil on vselej prvi. Občudovanja vredni pomočnik. Njegovo pravicoljubje slavi ves svet; že večkrat so ga tuje države klicale za posredovalca in sodnika. Svojo pogumnost je z mladeniškim ognjem kazal bodisi v vojski pri sv. Luciji l. 1848. ali istotako pri Solferinu l. 1859. V pobožnosti ga vidijo narodi povsod, kamor pride, prvi pot ga pelje v sveto cerkev. Neizrekljivo ganljiva pa je njegova potrpežljivost. Nobenega vladarja ni zadelo toliko strahovitih nesreč, kakor njega. In on, pretrpi svoje bolečine z mučenisko čednostjo, molči in neumorno spolnuje svoje vladarske dolžnosti. V poznejših vekih bo zgodovina o njem pisala svojo pravično sodbo. Dala mu bo priimek. Kakšen neki? Ga bo zvala potrpežljivega? ali pravičnega? ali dobrotljivega? Vsak priimek zasluži. V vsaki teh čednosti je resnično velik.

Kdo ga torej ne bi ljubil; kdo ga nebi s celim srcem spoštoval in cenil? In kdo mu ne bi o slovesni petdesetletnici iz globočine svoje duše navdušen klical: »Bog živi našega cesarja Franca Jožefa I.!« V tem mora biti Avstrija edina. Brezpogojna in neomejena ljubezen do presvitlega cesarja je naša vez. Vedno nas mora navdajati; a sedaj ob jubileju naj vsplamti s čarobnim sijajem. Živel, živel, Franc Jožef I.! Živela s teboj in pod tvojo še mnogoletno vlado srečna Avstrija!

Trdno dajmo se skleniti,
Sloga pravo moč rodi.
Vse nam lahko bo storiti
Ako združimo moči.
Brate vodi vez edina
Nas do cilja enega:
Živi cesar, domovina,
Večna bode Avstrija!

Dr. A. M.

Listek.

Boji in krone.

(Povest. Prevel Anton Jerovšek.)

(Dalje.)

Zdaj takoj pokličejo princa Dikdika pred zbor. Dikdik je čakal v dragoceni opravi s svojimi privrženci v sosedni sobani popolnoma prepričan, da postane v par trenotkih anamski cesar. Dolgo zborovanje ga je storilo že nepotrpežljivega. Ko pa pride med zborovalce in zve, da je propadel, začne grozno divjati. Z mečem hoče planiti na sivolasega Filina, ki je bil njegov glavni nasprotnik, pa okoli stoječi razorožijo besnečega princa in prvi minister mu pravi:

»Vaš blagor in tudi blagor države zahtevajo od nas, da Vas nekaj časa obdržimo kot jetnika. Odpeljite njih Visokost takoj v zapadni stolp!« Minister namigne straži, ki takoj odpelje Dikdika v zaznamovani stolp.

In čez nekaj minut se zopet odprejo vrata in v sobano stopi bogato oblečen, bled in boječ mladenič. Ko koraka po sobi, se vržejo pred njim služabniki in uradniki na tla. Ministri in zbrani zborovalci pa ga pozdravijo z navdušenim klicom: »Slava našemu cesarju! Slava Hijepkovi!« Nato ga vzdignejo

na prestol in mu posadijo krono na glavo ter mu prisežejo zvestobo s tem, da padejo po vrsti vsi pred prestolom na tla in poljubijo podplate cesarjevih čevljev.

»Hijepkova!« »Mir in sloga!« so klicale tudi zunaj množice.

»Zmagali smo«, reče francoski poslanec o. Hovangu, ko zve, da je Hijepkova cesar.

»Da«, odgovori tolmač, ki je svoje domačine bolje poznal. »Da bi le ne bila zvijača.«

»Ali se bojite izdajstva? Francozi so na vse pripravljeni. Poveljnik francoskih ladij zahteva poroštvo, zato pride v mesto Hue francoska posadka.«

»To zahtevate?« vpraša o. Hovang prestrašen.

»Potem se gotovo vname strašna vojska, in mi kristijani bodemo zopet s krvjo plačali vaše zahteve.«

6. V zapadnem stolpu.

Kristijane, ki so se pri Tidikovem pogrebu branili darovati, je tirala razdivjana četa vojakov v velik, štirioglat stolp, ki je šterlel na zapadni strani iz trdnjave. Ne da se dopovedati, kako so jih surovi vojaki med potom suvali in topli! »Psi!« je klical vedno hudobni vodja vojaške čete, »Psi in ščeneta! Kaj? Vi nočete častiti rajnega cesarja, grdemu

psu pa, ki je končal svoje življenje na vešalih skazujete božjo čast? Saj sem že videl podobo vašega boga! Sramota za vas! In okoli tega psa je narisana truma kristijanov, ki svoj pasji obraz umivajo v krvi obešenega psa.«

Take zasramovalne podobe o Kristusu in njegovi veri so bile res močno razširjene na Kitajskem in v Anamu. In čudno je, da so se takih sramotilnih podob že posluževali tudi Rimljani, le da so mesto psa naslikali osla na križ. Zasramovanje božjega Zveličarja je bolj bolelo in žalostilo našega srčnega Franca, kakor pogosti udarci, ki so padali po njem. Mati, ki je šla zraven njega, ga tolaži in pravi: »To sramoto hočemo Jezusu popraviti s tem, da bodemo iz ljubezni do njega potrpežljivo nosili njegov križ.«

»To rad storim, mati. Bog jim naj odpusti, saj ne razumejo, kar proklinjajo.«

»Kaj govori predrzni dečko?« vpraša nek vojak. »Pravi, da on nekaj razume, cesar mi ne umemo? Tu imaš spomin za svojo predrznost!« in da dečku zaušnico, da se tarnaje zvrne na tla. In surovež nadaljuje: »Meni se zdi, da je to tisti deček, ki je s svojim krščanskim križem naredil, da rajnemu cesarju zdravila niso nič pomagala. Da, da, gotovo je on, ker se mu še pozna bič. Glej ga, kako je črn in siv po licu! Ali še nisi zadovoljen s tem, kar si že dobil? Le po-

Državni zbor.

Na Dunaju, 25. novembra.

Proti zasmehovanju katekizma.

Nek nemški učiteljski list je zasmehoval nedavno šolski poduk v krščanski veri. Državni poslanec opat Treuinfels je vsled tega sestavil ostro interpelacijo do naučnega ministra, kaj misli storiti, da se duh brezbožnosti ne bo vedno dalje razširjal med učitelji, ki so dolžni po postavi skrbeti za versko izrejo šolske mladine? To interpelacijo je podpisalo nenavadno veliko število poslancev iz vseh strank večine državnega zbora. Pritrdili so interpelaciji ne le samo navzoči poslanci katoliške ljudske stranke, krščansko slovanske narodne zveze, ampak podpisali so jo tudi najodličnejši Poljaki in brez ugovora tudi Mladočehi. Kaj bo vlada storila vsled te vloge?

Od zdajšnjega naučnega ministrane pričakujemo nič dobrega. Pokazal se je grof Bylandt kot nasprotnik našim opravičenim slovenskim zahtevam. Vse prizadevanje »krščanske slovanske zveze« mora zdaj stremeti v tem, da dobimo naučnega ministra, ki bo vstregel našim terjatvam. Znano je, da zdajšnjega naučnega ministra za nos vodi njegov odvetnik dr. Wolfhardt, tajnik nemškega šulferajna. Kar šulferajn zahteva, to se zgodi zdaj na Spodnjem Štajarskem v šolskih zadevah. To bi se potrebovali, da slovenski državni poslanci podpirajo s svojimi glasovi nemški šulferajn! Nemške stranke so ob svojem času zagnale divji hrup v državnem zboru: Proč z Gleispachom! In vendar je bil pravosodni minister Gleispach najboljši prijatelj nemških narodnjakov! Naše glasilo bodi od zdaj: »Proč z grofom Bylandtom, ki je hlapec nemškega šulferajna!«

Proti poslancem nemške katoliške ljudske stranke!

Nemške narodne poslance grozno boli, da hodijo poslanci nemške ljudske katoliške stranke s slovanskimi poslanci. Zato njim spodkopavajo tla, kjer le morejo, da bi jih spravili ob zaupanje pri njihovih volilcih. Ugodno sredstvo so dobili zdaj v pogodbi z Ogrsko. V letih 1867., 1877. in 1887., ko so imeli nemški liberalci večino v državnem zboru, njim je bila ta pogodba kaj po volji, ker so upali, da si na ta način ohranijo večino nad Slovani v Avstriji za vselej. Tako daleč je segala slepa strast proti Slovanom, da so leta 1867., ko se je v naglici napravila pogodba z Ogrji, spregle-

dali državni dolg z 80 milijoni goldinarji in ga niso vzeli v račun. Zdaj ga mora večinoma povračevati Avstrija! Ko pa so zdaj zgubili neomejeno moč v državnem zboru, se hlinijo, kakor da bi le oni skrbeli za blagor ljudstva, in zato ropočejo zoper pogodbo, katero so vendar oni sami napravili in že dvakrat ponovili. Sleprijo toraj priproste ljudi, ki se ne bavijo tako močno s politiko, posebno po Gornjem Avstrijskem ter nabirajo po kmetskih občinah prošnje zoper to pogodbo, ki je vendar mnogo boljša od one iz poprejšnje dobe. V seji 24. novembra so nekateri poslanci nemške narodne stranke vložili nad 100 takih peticij iz Gornje-Avstrijskega zoper pogodbo ter glasno povdarjali: To so prošnje izmed volilcev katoliške ljudske stranke! To Vam je sleparija najvišje vrste.

Poslanec Bianchini.

V Dalmaciji se nahajata dve hrvatski stranki, tako imenovana narodna, katere voditelj je dr. Bulat, dalmatinski deželni glavar in državni poslanec, in pravaška, katero vodi urednik »Narodnega lista«, g. Bianchini. Prva šteje v zbornici 6 udov: dr. Bulat, dr. Klaić, Šupuk, Zore, Borčić in Vuković, druga tri poslance: Bianchini, Perić in dr. Trumbić. Hrvatska poslanka iz Istre, Spinčić in dr. Laginja pripadata tudi pravašem. Obe stranki se potegujeta za združitev Dalmacije s Hrvatsko in Slavonijo; a stranka pravašev bi to rada takoj dosegla, dočim narodnjaki čakajo za to ugodnega časa. Doma si te dve stranki približno tako nasprotujeta, kakor na Kranjskem katoliška in »narodna« stranka. Pred 4 leti so se vršile volitve v Visu (otok Lisa), kjer so poprej gospodarili Italijanaši. V enem razredu je zmagala pravaška, v enem narodna stranka, a v tretjem razredu narodna stranka s pomočjo Italijanašev. Toda ti Italijanaši so taki, da niti italijanskega jezika ne znajo in so tudi privolili, da se zdaj v občinskem odboru urađuje v hrvatskem jeziku. Za župana se je izbral odbornik, izvoljen v III. razredu. A ravno v tem tretjem razredu se volitve niso vršile postavno. Zato je stranka pravašev zahtevala, naj se razpusti ali ves občinski odbor ali pa se naj vsaj v tretjem razredu razpišejo nove volitve. Omeniti moram, da v Dalmaciji traja poslovna doba občinskih odborov po 6 let; pri nas samo 3 leta. Zopet je došel pred 10 meseci priziv stranke pravašev pred upravno sodišče, naj ono ukaže, da se razpišejo nove volitve v tretjem razredu. Da se stvar povspeši, hotel je g. Bianchini vložiti interpelacijo v državnem zboru. Temu so se pa vrpli dr. Bulat in njegova stranka, ter

rekli, naj gre stvar navadno pot. Skušalo se je posredovati izven naše »zveze«; zaman. Zopet se je klub posvetoval o tej zadevi v dveh sejah, ki so se vršile v sredo 23. nov. Sprejel se je slednjič z vsemi glasovi proti jedinemu Bianchiniju predlog dr. Laginje: Interpelacija naj radi ljubega miru izostane, toda vsa zadeva naj se natančno opisana shrani med listinami naše »zveze.« S tem soglasnim sklepom pa ni bil zadovoljen poslanec Bianchini ter je izstopil iz »zveze.« V seji 24. novembra je svojo interpelacijo vložil s pomočjo poslancev Stojalovščikov in drugih poljskih stranic. Omeniti moram tukaj, da mora vsako vprašanje na ministerstvo (ali interpelacija) biti podpisana najmanj od 15 državnih poslancev. Kmalu je pokazal g. Bianchini, da ni več ud desnice in večine državnega zbora. Vzdržal se je namreč glasovanja v zatožbi proti ministerstvu zavoljo obsednega stanja v Galiciji. Prihodnost bo pokazala, ali bo g. Bianchini mogel svojim volilcem več koristiti osamljen, kakor pa v družbi z močno desnico.

Zatožba proti ministerstvu.

Že v zadnjem listu smo poročali, da se je v torek 22. t. m. začela obravnava o zatožbi, katero so naperili proti zdajšnjemu ministerstvu socijalni demokratje s pomočjo raznih nemških strank zavoljo tega, ker je vlada za nekaj mesecev proglasila izjemno stanje v 33 okrajih na Galiskem. Kot prvi tožnik je nastopil nam že znani Daszynski, za njim pa drugi poljski nezadovoljneži, kakor Stapinski, Vinkovski, Okunijevski. Tudi ud poljskega kluba, kmetski poslanec Potoczek se je oglašil k besedi ter popisoval nepopoljne razmere v Galiciji, katere prihajajo večinoma od tod, da je po deželi brez števila žganjaric. V neki majhni občini je kar 19 takih beznic, kjer se ljudstvo po žganji kvari telesno in duševno. Lastniki teh žganjetočnic so sami židovi. Upor so povzročili in razširili skoraj sami obiskovalci takih pivnic. Obžalovanja vredno je le to, da so oblastva prerada poslušala lastnike teh žganjarij ter zapirala po nedolžnem ljudju, ki niso ničesar zakrivali. Kmet Potoczek toraj nasvetuje, naj se te žganjarije odpravijo ali se naj vsaj njih število kolikor možno skrči, in ljudstvu bo pomagano v vsakem obziru. Nesrečno žganje je krivo povsodi mnogo hudega.

Vlado je zagovarjal Rusin, sodnijski pristav Karatnicki, potem Poljak dr. Byk in profesor poljskega vseučilišča dr. Milevski. Silno zbadljivo je napadal dr. Milevski socijalne demokrate, ki delajo prepir po celi deželi ter puntajo v enomer proti cerkvi,

čakaj, stari Minge, nadzornik zapadnega stolpa, ti bode že dal, česar še pogrešaš.

Med tem pridejo do zapadnega stolpa. Seženj debelo zidovje, skoraj brez vsakega okna, je napravilo pač žalosten utis na nesrečne jetnike, ki bodo morali v tem zidovju stanovati.

»Poglejte si še enkrat solnce in sinje nebo«, reče zopet porogljivo surovi vojak, ki je že prej govoril. »V tej globočini jih ne bode več videli.«

Žalostno stopijo kristijani na lesen most, ki je peljal čez širok in s smradljivo vodo napolnjen jarek, in pridejo do težkih, zaklenjenih, železnih vrat. Vojaki trkajo in kličejo, dokler se ne prikaže star, umazan možicelj, kojega vodja tako-le nagovori: »Minge, odprite svojo kletko. Pripeljemo vam novih ptičkov. Kaj ne, da imate še prostora v tej lepi, pozlačeni kletki? Drugače jih zegnemo v vzhodni stolp.«

»Kaj še?« mrmra stavec. »Prostora dovolj! Stolp je sicer napolnjen, pa taki ptički se znajo stisniti. Ako ne bodo mogli drug poleg drugega ležati, pa bodo drug na drugem. Za tako lepe ptičke imamo vedno prostor.

Pa lepe suknjice jim moramo sleči, ker je škoda za nje.

Tudi žepe jim moramo pregledati. Tak, tak! — Srebro in zlato! Tega ne rabijo v

stolpu, zato jim hočem to shraniti.« In vesel dene denar v svojo mošnjo.

»Zdaj pa noter! — Že vidim, da so kristijani«, reče nato vojakom. »Jaz jih imam prav za prav rad, ker mi ne delajo nobene nadlege. Res čudno, kako so kristijani potrpežljivi in zadovoljni! Pa krščanski jetniki mi prinesejo tudi mnogo dobička, kajti njih prijatelji jih ne zapustijo.«

Nato odpre stari jetničar železna vrata ter nažene svoje jetnike v temno zidovje trdnega stolpa. Zdaj prižge bakljo in odpre druga vrata, ki peljajo pod zemljo, rekoč: »Pozor! Zdaj bode sli nekaj stopnjic navzdol. Hočem vam posvetiti, da si poiščete svoje prostore. Pozneje bi bila luč gola potrata.«

Strašen smrad bruhne ubogim kristijanom iz notranjega stolpa nasproti in grozen prostor se jim pokaže pri svitlobi brleče baklje. Najprvo zapazijo mokre in polzke stopnjice, ki peljajo kaka dva sežnja daleč v globočino. Po tleh se začnejo gibati grozne postave — bili so jetniki, med njimi roparji in morilci, sami divji obrazi, na pol nagi in v raztrgane cape zaviti ljudje. Večina jih je imela klado okoli vratu, ki jim je celo branila se stegniti po gnjili sami, za noge pa so bili privezani s težkimi verigami ob močne kole. Kakih sto teh nesrečnežev je bilo na-

phanih v to klet, ki je na sredi imela prav veliko mlako, kajti skoz zidovje je vedno kapljala smradljiva voda v jetnišnico in povzročevala nezdravo mokroto.

(Dalje prihodnjič.)

Smešnice.

Gost: »Koliko piva iztočite na teden, oče krčmar?«

Krčmar: »Ej, malo, malo, komaj po deset veder!«

Gost: »A jaz vem, kako bi vi lahko iztočili po 15 veder na teden!«

Krčmar: »Prosim vas, povejte mi, kako!«

Gost: »Ako boste ljudem, ki prihajajo k vam v krčmo, točili polne vrčke, a ne tako, da je pri vsakem vrčku za dobra dva prsta manj pijače!«

V krčmo pride gost, ki si privoščil dobrih jedi in pijače, potem pa se začne tako pogovarjati s krčmarjem: »Ali ste že imeli kdaj gosta, ki vam ni mogel plačati, kar je bil dolžan?« Krčmar: »Seveda sem jih imel, to pa šele preveč!« Gost: »No, kaj pa ste naposled storili s takim?« Krčmar: »Zgrabil sem ga in pognal skozi duri na cesto!« Gost: »Poskusite tudi sedaj tako, od srca rad se vam dam sedaj vreči iz vaše krčme.«